

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu **O.**, bytom B., zastúpeného **V.**, *advokátom, so sídlom R.*, proti žalovanému **Úradu vlády Slovenskej republiky** so sídlom Námestie Slobody 1, Bratislava, zastúpenému **JUDr. M.**, *advokátkou, so sídlom U.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1383/2007/KVUV zo dňa 16. júla 2007, a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. mája 2009, č. k. 2S 225/2007-56 , takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 13. mája 2009, č. k. 2S 225/2007-56 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1383/2007/KVÚV zo dňa 16. júna 2007, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. KVSÚ-49/2006 zo dňa 13. júna 2007. Týmto rozhodnutím nebolo vyhovené žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácie – zvukového záznamu z rokovania vlády Slovenskej republiky vedeného predsedom vlády Slovenskej republiky R. F., ktoré sa uskutočnilo dňa 04. júla 2006 o 22:15 hod. a jeho prepisu, pričom správny orgán tak rozhodol znova po zrušení jeho predchádzajúcich rozhodnutí vo veci z 25. júla 2006 a z 21. augusta 2006 rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 29. marca 2007 č. k. 1S 397/2006 - 38.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 244 ods. 1 OSP a § 3 ods. 1, 3, § 2 ods. 1, § 12 a § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“ alebo „zákon o slobode informácií“), keď sa síce stotožnil s názorom žalobcu pokiaľ ide o výklad ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií, že podľa § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií ochrana osobnosti a osobných údajov sa týka predovšetkým súkromného a rodinného života fyzických osôb a nie výkonu verejných funkcií, ktorý musí podliehať verejnej kontrole, čo je zabezpečené aj právom na prístup k informáciám, avšak neuznal jeho ďalšie argumenty a naopak stotožnil sa s názorom žalovaného, že neverejnosť rokovaní vlády neznamena len to, že sa na rokovaní vlády nesmie zúčastniť nepovolaná osoba, ale taktiež obmedzenie možnosti rozširovania záznamov z takýchto rokovaní akoukoľvek formou, t. j. aj zvukovým záznamom, prípadne jeho prepisom. Zverejnenie zvukového záznamu z rokovania vlády by podľa názoru súdu znamenalo prelomenie zásady neverejnosti, ktorá sa vo vzťahu k rokovaniu vlády uplatňuje. Právnym dôvodom, pre ktorý nebolo možné sprístupniť žalobcom požadovanú informáciu, teda nebol žiaden z explicitne upravených dôvodov pre obmedzenie prístupu k informáciám podľa zákona č. 211/2000 Z. z., ale neverejnosť rokovaní vlády stanovená zákonom, ktorý neumožňuje verejnosti poznať presný (doslovný) priebeh rokovania vlády, a to ani v reálnom čase, ani prostredníctvom akéhokoľvek záznamu. Krajský súd pripustil, že v čase podania žiadosti o sprístupnenie informácie neexistovala zákonná norma zakotvujúca neverejnosť rokovaní vlády, ale v čase rozhodovania správnych orgánov už bola účinná novelizácia zákona č. 575/2001 Z. z.

o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 575/2001 Z. z.“) a to zákonom č. 103/2007 Z. z., ktorý doplnil ustanovenie § 1a tohto zákona, podľa ktorého sú schôdze vlády verejné. Je nepochybné, že tým došlo k potvrdeniu faktického stavu vyplývajúceho z čl. 1 ods. 3 Rokovacieho poriadku Vlády Slovenskej republiky schváleného z 13.06.2001 (ďalej len „rokovací poriadok“), podľa ktorého verejnosť rokovania vlády existovala aj pred 01.04.2007.

Podľa názoru krajského súdu právo na informácie zaručené v článku 26 Ústavy Slovenskej republiky týkajúce sa rokovania vlády je napĺňané tým, že na internetovej stránke Úradu vlády Slovenskej republiky sú zverejňované materiály, komuniké, záznam ako aj uznesenia prijaté na rokovanie vlády. Podľa názoru súdu, ak nemožno sprístupniť zvukový záznam z rokovania vlády z dôvodu, že toto rokovanie je verejné, nemožno sprístupniť ani prepis takéhoto zvukového záznamu.

Žalobcovi s poukazom na § 250k ods. 1 OSP náhradu trov konania nepriznal, pretože nebol v konaní úspešný.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote rozsiahle odvolanie namietajúc nesprávnosť rozsudku súdu prvého stupňa z dôvodu, že neuznal argumentáciu žaloby a stotožnil sa s názorom žalovaného. Vytýkal prvostupňovému súdu, že „sa neopiera o ustanovenia zákona, ale o bližšie nepodložený „názor súdu“ o prelomení zásady verejnosti, ktorá sa vo vzťahu k rokovaniam vlády uplatňuje.“ Tento názor považuje odvolateľ za nesprávny z nasledovných dôvodov:

- 1) názorom súdu, ani názorom žalovaného správneho orgánu nemožno rozširovať dôvody obmedzenia prístupu k informáciám nad rámec stanovený zákonom,
- 2) verejnosť rokovania vlády nie je v zákone zadefinovaná tak, žeby znemožňovala sprístupniť výstupy z rokovania vlády, vrátane zvukových záznamov,
- 3) verejnosť rokovania vlády nebola v čase rokovania vlády, ktorého sa žiadosť o informácie týkala, ani v čase, keď odvolateľ o sprístupnenie zvukového záznamu z rokovania vlády požiadal, zakotvená v zákone.

S poukazom na ustanovenia §§ 8 až 11, § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií a čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 2 a čl. 26 ods. 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky namietal absenciu zákonných dôvodov pre obmedzenie prístupu k informáciám ako aj to, že zásada verejnosti,

na ktorú sa súd odvoláva, však nie je v zákone nijako bližšie upravená a definovaná. V zákone o slobode informácií, ani v inom zákone, ktorý sa predmetnej veci týka, nie je obsiahnutá taká interpretácia pojmu „neverejnosť“ ktorá by vylučovala sprístupnenie zvukového záznamu z neverejného rokovania vlády. Tvrdenie, že neverejnosť rokovaní vlády „neumožňuje verejnosti poznať presný (doslovný) priebeh rokovania vlády, a to ani v reálnom čase, ani prostredníctvom akéhokoľvek záznamu“ nemá oporu v ustanoveniach zákona o slobode informácií, ani v ustanoveniach zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov. Vytýkal prvostupňovému súdu, že nezohľadnil, že v čase podania žiadosti o informácie nebola neverejnosť rokovaní vlády zakotvená v zákone, ale len v predpisoch nižšej právnej sily, pričom podľa žalobcu existenciu zákonnej úpravy o neverejnosti rokovaní vlády nie je možné považovať za prekážku pre sprístupnenie zvukového záznamu z rokovania vlády na základe zákona o slobode informácií. V prípade, že by takou prekážkou ustanovenie § 1a zákona o organizácii činnosti vlády bolo, nebolo by možné toto obmedzenie vzťahovať na rokovania vlády, ktoré sa uskutočnili pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia, teda pred 01.04.2007. Tiež poukazoval na to, že správny orgán v oboch rozhodnutiach odmietol sprístupniť informáciu len s odvolaním sa na ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca považoval za preukázané, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke dôsledkov neverejnosti rokovaní vlády. Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.05.2009 (2S 225/07) sa podľa § 250ja ods. 3 OSP zmenil tak, že:

1. obe rozhodnutia žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
2. uložil žalovanému sprístupniť žalobcovi požadovanú informáciu a
3. uložil mu povinnosť k náhrade trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na ustanovenie § 5 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z. majúce za to, že týmto ustanovením chcel zákonodarca zrejme predísť zaťažovaniu personálu vykonávajúcemu administratívne zabezpečenie chodu Vlády Slovenskej republiky a preto uložil zverejňovanie najvýznamnejších informácií i bez žiadosti od verejnosti, na sieti internet, ktorá je verejnou sieťou, a teda umožňuje neobmedzený prístup komukoľvek. Poukázal na to, že žalobca žiadal informáciu, ktorá svojim obsahom už bola ex lege zverejnená na internete, nakoľko obsah rokovania Vlády Slovenskej republiky

ako aj závery a uznesenia tam prijaté sú zverejnené v súlade so zákonom o slobode informácií na internetovej stránke www.vlada.gov.sk. Žalobca však žiadal informácie vo forme zverejnenia, ktorá nie je možná. Žalovaný je toho názoru, že ak zverejnil informácie podľa § 5 ods. 4 zákona o slobode informácií na internete a tieto pokrývajú aj žalobcom požadovaný rozsah informácií, žalovaný nie je povinný duplicitne poskytovať ďalšie informácie nakoľko takýto prístup by bol v rozpore s logikou normy ustanovenia § 5 ods. 4 zákona o slobode informácií. V prípade, ak by žalobca požiadal informáciu o obsahu návrhov a uznesení prijatých na rokovaní Vlády Slovenskej republiky dňa 04.07.2006, žalovaný by mu bezpochyby podľa § 7 zákona o slobode informácií oznámil, že sa jedná o povinne zverejňovanú informáciu a odkázal by ho na ňu, avšak nakoľko žalobca žiadal o sprístupnenie zvukového záznamu zo zasadania Vlády Slovenskej republiky dňa 04.07.2006, tento záznam mu nebol pre neverejnosť a pre rozpor s § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií poskytnutý.

S poukazom na to, že informáciu možno charakterizovať aj tým, že v sebe zahrňuje správu spolu s jej významom pre príjemcu, záznam z rokovania Vlády Slovenskej republiky nie je informácia v zmysle zákona o slobode informácií. Až zo samotného rokovania vyhotovené komuniké, alebo spracovaný materiál o jej priebehu sa stáva informáciou v zmysle zákona o slobode informácií (najčastejšie zachytené písomne), ktoré možno následne sprístupniť verejnosti v zmysle § 16 ods. 1 zákona o slobode informácií.

Tiež poukazoval na to, že Metodický pokyn, hoci sa jedná o podzákonný predpis rigorózne konkretizuje podmienky nakladania so záznamom z rokovania Vlády Slovenskej republiky tak, že sprístupnenie tohto záznamu nepovolanej osobe nie je možné – nemožno pritom hovoriť o jeho protizákonnosti.

Stotožnil sa s odôvodnením rozsudku súdu I. stupňa v tom, že sprístupnením kompletného záznamu z rokovania Vlády Slovenskej republiky by došlo k prelomeniu zásady neverejnosti rokovaní a toto ustanovenie rokovacieho programu Vlády Slovenskej republiky a v súčasnosti už § 1a zákona č. 575/2001 Z. z. by sa stal obsolétnym. Uviedol, že samotná neverejnosť istého rokovania, alebo zasadania, napr. súdu (neverejné zasadanie senátu v trestnom konaní) logicky predpokladá vylúčenie ich doslovných záznamov verejnosti, nakoľko inštitút neverejnosti má práve ten význam, že určitého rokovania sa môže zúčastniť iba vymedzený okruh oprávnených osôb. Opätovne poukázal na to, že právo na informácie

pre verejnosť tým nie je dotknutý a žalovaný riadne informoval o obsahu predmetného rokovania na svojej internetovej stránke.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol rozsudok súdu I. stupňa potvrdiť a priznať náhradu trov konania v sume 143, 88 eura za dva úkony právnej služby – príprava a prevzatie zastúpenia a vyjadrenie k odvolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď žalobca bol pri verejnom vyhlásení rozsudku osobne prítomný (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Niet pochyb o tom, že prihlásením sa Slovenskej republiky k princípom demokratického právneho štátu, resp. prijatím Listiny základných práv a slobôd a Ústavy Slovenskej republiky došlo aj u nás k prechodu od koncepcie diskretnosti verejnej správy (štátnej správy i samosprávy) k princípu publicity správy (t. j. jej otvorenosti a transparentnosti). Tým sa zmenilo základné právne - filozofické východisko pri riešení otázky prístupu verejnosti k informáciám o činnosti verejnej správy v tom zmysle, že teraz majú v zásade všetci právny nárok na prístup ku všetkým informáciám okrem tých, ktoré sú osobitným zákonom a taxatívne a iba z nevyhnutných dôvodov vylúčené.

Zmyslom informovanosti občanov o verejnej moci je pre túto moc samu esenciálnou spätnou väzbou, kvalitatívnym faktorom a zároveň aj poistkou proti jej zneužitiu.

Ďalším nepopierateľným významom subjektívneho a tým aj vynutiteľného práva na informácie je jeho funkcia kontrolná vo vzťahu k fungovaniu verejnej moci.

Dostatočne rozsiahly, jednoduchý a rýchly prístup k informáciám má tiež priaznivý vplyv na dôveru občanov v demokratické inštitúcie a na ich ochotu podieľať sa na verejnom živote. Situácie, kedy samotné získavanie podkladových informácií robí občanom problémy, sú pre nich demotivujúce, pretože tým nadobúdajú pocit nemožnosti účinne ovplyvniť správu vecí verejných.

V danom prípade predmetom žiadosti o informácie doručenej žalovanému dňa 13.07.2006 bolo poskytnutie (zaslanie) zvukového záznamu z rokovania Vlády Slovenskej republiky vedenej predsedom vlády R. F., ktoré sa uskutočnilo dňa 04. júla 2006 o 22:15 hod., a v prípade, ak bol vyhotovený prepis zvukového záznamu, požadovanie okrem zvukového záznamu aj poskytnutie jeho prepisu. Podľa obsahu administratívneho spisu predmetom rokovania vlády podľa programu 04. júla 2006 boli personálne otázky, ktoré sa týkali návrhu na vymenovanie štátnych tajomníkov ministerstiev a vymenovania vedúceho Úradu vlády Slovenskej republiky

Vláda Slovenskej republiky je ústavným orgánom štátu zriadeným ústavou a podľa článku 108 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) je vrcholným orgánom výkonnej moci. Vláda rozhoduje v zbore (článok 119 ústavy).

Orgány verejnej moci majú povinnosť poskytovať informácie o svojej činnosti za podmienok a spôsobom stanoveným zákonom. Lex generali je zákon č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií.

Zákon o slobodnom prístupe k informáciám v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1 zákona č. 211/2000 Z. z.).

V poznámke pod čiarou k tomuto ustanoveniu je citovaný aj článok 26 Ústavy Slovenskej republiky. Poznámka síce nemá normatívnu povahu, ale vyjadruje zámer zákonodarcu, čo sa týka účelu zákona o slobode informácií, t. j. úpravou v tomto zákone sa má chrániť reálne uplatnenie čl. 26 ústavy. Účelom zákona o slobode informácií nesporne je aj kontrola činnosti orgánov verejnej správy, ktorú vykonávajú v rámci svojej pôsobnosti, t. j. pri svojej rozhodovacej činnosti.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Vzhľadom na citované zákonné ustanovenie a judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06 zo 06. júna 2007), že povinné osoby s výnimkou právnických osôb a fyzických osôb, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, majú plnú informačnú povinnosť **v rozsahu svojej činnosti**, čo znamená, že aj pri orgánoch verejnej moci treba pri plnení ich informačnej povinnosti vychádzať predovšetkým z charakteristických znakov, ktoré sú pre nich príznačné - ide o náplň ich činnosti, hospodárenie s verejnými financiami, resp. nakladanie s majetkom štátu alebo obce a príslušnosť do oblasti verejného alebo súkromného práva.

Podľa § 1a veta prvá zákona č. 575/2001 Z. z. v znení zákona č. 103/2007 Z. z. účinného od 01. apríla 2007 ako aj podľa čl. 1 ods. 3 rokovacieho poriadku schôdze vlády sú neverejné. Tým podľa § 1a veta druhá zákona č. 575/2001 Z. z. nie je dotknutá povinnosť vlády zverejňovať texty materiálov podľa osobitného predpisu (§ 5 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z.).

Podľa § 5 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z. vláda Slovenskej republiky je povinná zverejniť texty materiálov (návrhy, správy, rozbory) predložených na rokovanie vlády a prijaté uznesenia vrátane ich príloh..

Taktiež podľa čl. 16 ods. 5 rokovacieho poriadku Vlády Slovenskej republiky schváleného z 13.06.2001 (ďalej len „rokovací poriadok“) Úrad vlády Slovenskej republiky sprístupňuje podľa osobitného predpisu (zákon č. 211/2000 Z. z.) informácie súvisiace s rokovaním vlády aj na žiadosť.

Podľa čl. 12 ods. 1 rokovacieho poriadku o priebehu rokovania a o rozhodovaní vlády sa vyhotoví písomný a elektronický záznam z rokovania vlády, do ktorého sa zapisujú najmä závery z prerokovania jednotlivých bobov programu. V plnom znení sa v ňom zaznamenávajú iba tie rozhodnutia vlády, ktoré sa nevydávajú formou uznesenia vlády.

Podľa čl. 14 ods. 2 rokovacieho poriadku zvukový záznam si môžu vypočúť účastníci rokovania vlády, zamestnanci Úradu vlády Slovenskej republiky a predkladateľom materiálu

poverené osoby, ak sa potrebujú oboznámiť s pripomienkami a prijatými závermi k materiálu, aby ho mohli upraviť v súlade s výsledkami rozhodnutia vlády.

Podľa čl. 14 ods. 3 rokovacieho poriadku spôsob vyhotovenia zvukového záznamu, jeho úschovu, sprístupňovanie a ďalšie okolnosti týkajúce sa zvukového záznamu upraví vedúci Úradu Vlády Slovenskej republiky metodickým pokynom.

Podľa bodu 4.5 ods. 1 - 5 Metodického pokynu na prípravu a predkladanie materiálov na rokovanie vlády SR (ďalej len „metodický pokyn“:

„1. Zvukový záznam z rokovania vlády vyhotovuje odbor vládnej agendy Úradu vlády SR. Eviduje, uschováva, sprístupňuje a vyradňuje ho odbor informatiky a racionalizácie štátnej správy Úradu vlády SR (ďalej len „OIRŠS“).

2. Zvukový záznam si môžu vypočúť účastníci rokovania vlády, zamestnanci Úradu vlády SR a predkladateľom materiálu poverené osoby, ak sa potrebujú oboznámiť s pripomienkami a prijatými závermi k materiálu, aby ho mohli upraviť v súlade s výsledkom rozhodnutia vlády.

3. Vypočúť si zvukový záznam z rokovania vlády možno len na základe písomnej žiadosti člena vlády, štátneho tajomníka, vedúceho úradu ministerstva, riaditeľa kancelárie ministra, predsedu alebo podpredsedu iného ústredného orgánu štátnej správy, iného predkladateľa materiálu na rokovanie vlády alebo osoby, ktorá ho zastupuje alebo riaditeľa útvaru Úradu vlády SR pre zamestnanca Úradu vlády SR. V žiadosti sa uvedie dátum rokovania vlády, bod rokovania, názov materiálu, kto si záznam vypočuje (meno, priezvisko, funkcia) a podpisová doložka. Žiadosť sa zašle faxom alebo e-mailom na OIRŠS Úradu vlády SR (do 7 dní po rokovaní vlády na odbor vládnej agendy Úradu vlády SR) a telefonicky sa dohodne termín vypočutia záznamu. Originál žiadosti sa odovzdá na Úrade vlády SR pred vypočutím záznamu, ktorý ho pripojí k zvukovému záznamu ako zdôvodnenie na otvorenie zapečateného obalu zvukového záznamu. Žiadosť o vypočutie záznamu z rokovania vlády k utajovanému bodu podpisuje člen vlády. V prípade, že predkladateľom utajovaného materiálu nie je člen vlády, žiadosť o vypočutie podpisuje predkladateľ.

4. Ak ide o vypočutie zvukového záznamu k utajovanému materiálu, vyžaduje sa súhlas od vedúceho Úradu vlády SR. Vypočúť takýto zvukový záznam môže len osoba, ktorá má oprávnenie oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami, o čom predloží záznam o určení navrhovanej osoby oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami. Po overení tejto

skutočnosti príslušný zamestnanec Úradu vlády SR predloží originál žiadosti o vypočutie zvukového záznamu z rokovania vlády vedúcemu Úradu vlády SR na odsúhlasenie. Pri vypočutí utajovaného zvukového záznamu musí byť prítomný príslušný zamestnanec určený vedúcim zamestnancom Úradu vlády SR. Pri vyplnení žiadosti o vypočutie zvukového záznamu z rokovania vlády k utajovaným materiálom sa postupuje podľa ods. 3.

5. Z vypočutého zvukového záznamu je možné vyhotoviť poznámky alebo písomný záznam. Kópia zvukového záznamu sa nesmie vyhotoviť.“

Hoci zákon č. 211/2000 Z. z. nevyžaduje zdôvodnenie žiadosti o sprístupnenie informácie, t. j. žiadateľ nemusí v žiadosti uviesť, na aký účel požadovanú informáciu žiada a ako s ňou mieni naložiť a ani sám zákon o slobode informácií pojem „informácie“ nedefinuje, nesporne, tak, ako uvádza aj žalovaný vo svojom vyjadrení, ju možno charakterizovať tým, že zahrňuje v sebe správu spolu s jej významom pre príjemcu. Pritom podľa ustanovenia § 14 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. je výslovne potrebné, aby v žiadosti bolo uvedené, ktorých informácií (v zmysle správ či údajov) sa týka, čo nesporne znamená, že žiadosť nemôže byť iba všeobecná, ale musí byť dostatočne konkrétna tak, aby mohla byť podaná konkrétna informácia.

Informácia podľa Slovníka spoločenských vied je správa, údaj, poučenie, ktorú fyzická osoba alebo právnická osoba odovzdáva inej fyzickej alebo právnickej osobe. Informácia je základom komunikácie. Človek ňou získava nové poznanie a komunikuje s inými ľuďmi (Slovník spoločenských vied – SPN – Media trade spol. s r. o. 1997).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného nemožno vyvodiť, že informáciou v zmysle zákona o slobode informácií je nevyhnutne aj poskytovanie rôznych dokumentov a ich kópií o právnych úkonoch, či o rokovaniach (kúpne či iné zmluvy, zasadnutia a rokovania kolektívnych orgánov vrátane orgánov verejnej moci), ktoré sú súhrnom množstva údajov (informácií) prípadne aj ujednaní rôznej povahy, požívajúcich rôznu ochranu, a to tretím osobám, ktoré nie sú subjektmi právnych vzťahov založených uvedenými úkonmi (napr. nie sú zmluvnými stranami) a ktorých sa tieto dokumenty priamo osobne nedotýkajú (tak napr. pri investičných zmluvách medzi Slovenskou republikou a investičnými spoločnosťami P., C., K. a H. boli napokon zverejnené informácie z týchto zmlúv, nie celé zmluvy – k tomu bližšie aj www.infocin.sk).

V preskúmvanej veci ako vyplýva z citovaných ustanovení rokovacieho poriadku a metodického pokynu zhotovenie zvukového záznamu neznamena automaticky doslovné nahrávanie celého priebehu rokovania vlády, pričom zvukový záznam z rokovania vlády sa vyhotovuje pre vnútornú potrebu za účelom zabezpečenia spätnej kontroly, aby sa pripomienky a prijaté závery zosúladi s prijatými rozhodnutiami vlády. Záznam z rokovania vlády podľa svojho obsahu neslúži teda na to, aby bolo verejne prístupné „o čom sa ministri rozprávajú na vláde“, ale slúži na technicko - dokumentačné účely vrátane verifikácie písomného záznamu, pričom záznam z rokovania vlády nie je voľne prístupný ani členom vlády, či ďalším osobám uvedeným v bode 4.5 ods. 3 metodického pokynu a aj títo si môžu vypočuť zvukový záznam len na základe písomnej žiadosti.

Posudzujúc preskúmvanú vec z hľadiska týchto teoretických a právnych východísk, prihliadnúc na účel zákona o slobode informácií Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní neobstoja, nakoľko bez ohľadu na ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií ako aj výklad pojmu „neverejnosť“ krajským súdom žiadosť žalobcu o poskytnutie zvukového záznamu z rokovania vlády, prípadne aj jeho prepisu prekračuje rámec žiadosti o sprístupnenie informácie v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. a jej neposkytnutie žalovaným nemôže predstavovať negatívny zásah do práva žalobcu na informácie, pričom možno konštatovať, že Vláda Slovenskej republiky zverejnením textov materiálov zo svojho zasadnutia a rokovania dňa 04. júla 2006 na internetovej stránke www.vlada.gov.sk postupovala v súlade s ustanovením § 5 ods. 4 zákona o slobode informácií.

V tomto smere najvyšší súd poukazuje na súvisiacu skutočnosť, že rokovania Národnej rady Slovenskej republiky a jej výborov sú verejné (čl. 83 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a § 18 ods. 1 a 4 zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov) a verejné sú aj súdne pojednávania (napr. § 30 ods. 4 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, § 116 ods. 1 OSP, § 2 ods. 17 Trestného poriadku). Výnimky zo zásady verejnosti stanoví zákon. Ak by teda zákonodarca mal za to, že verejné majú byť aj zasadnutia vlády, bol by to v zákone zakotvil. Verejnosť rokovaní Národnej rady Slovenskej republiky a súdnych pojednávaní ako aj neverejnosť rokovaní vlády pritom vyplýva zo spôsobu kreovania týchto orgánov, charakteru ich činnosti a postavenia v štruktúre štátnych orgánov.

Riešiac tiež otázku, či podľa zákona o slobode informácií okrem povinného zverejňovania informácií (§ 5 zákona č. 211/2000 Z. z.) možno ich nezverejňovanie zúžiť len na podmienky obmedzenia k ich prístupu podľa § 8 až 13 zákona č. 211/2000 Z. z., Najvyšší súd Slovenskej republiky má zato, že aj extenzívny výklad zákona o slobode informácií má svoje medze a neznamená, že povinné osoby musia zverejňovať úplne všetko. Široko vykladané právo na prístup k informáciám, ako ho prezentuje žalobca, by znamenalo, že akákoľvek tretia osoba, by mala mať právo domáhať sa vydania dokumentov aj z neverejných rokovaní, teda napr. aj z rokovania pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (§ 4 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov) či neverejných porád senátu súdu a pod.. Takýto rozširujúci výklad nezohľadňuje v systematike právneho poriadku charakter neverejnosti zasadnutí vlády s ohľadom na jej činnosť.

K námietke žalobcu o nesprávnom odôvodnení rozhodnutia žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že podľa súčasnej právnej úpravy pri preskúmvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Preto dôvodom zrušenia rozhodnutia má byť len také porušenie zákona, ktoré má alebo by mohlo mať vplyv na zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia (§ 250j ods. 1 písm. e/ OSP). Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (k tomu bližšie napr. R 122/2003).

K námietke žalobcu, že neverejnosť rokovaní vlády nebola v čase rokovania vlády, ktorého sa žiadosť o informácie týkala, ani v čase, keď odvolateľ o sprístupnenie zvukového záznamu z rokovania vlády požiadal, zakotvená v zákone, treba uviesť, že v zmysle § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorý sa v zmysle § 22 ods. 1 zákona o slobode informácií použije na konanie podľa tohto zákona, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, ak sa v priebehu správneho konania zmení právna úprava, začaté správne konanie sa dokončí podľa novej právnej úpravy; iba ak by nový zákon výslovne zakotvil, že sa správne konanie, ktoré nebolo ukončené do dňa účinnosti nového zákona, dokončí podľa doterajšieho právneho predpisu. Aj po zrušení veci (súdom, odvolacím orgánom) prvostupňový správny orgán rozhoduje podľa práva platného

v čase, keď o veci znovu rozhoduje (k tomu bližšie napr. Košičiarová, S. Správny poriadok, Komentár s novelou účinnou od 01.01.2004, Heuréka, Šamorín, 2004, str. 189).

K tejto námietke žalobcu, najvyšší súd ešte dodáva, že ani povinnosť zhotoviť záznam z rokovania vlády nie je uložená zákonom.

Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol a keďže žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybnil vecnú správnosť jeho rozhodnutia, Najvyšší súd Slovenskej republiky súc tiež viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, tak že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a úspešnému žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. apríla 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková